

Sygn. akt I KZ 21/22

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **S. K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 30 marca 2022 r.

zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącej IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 29 grudnia 2021 r., sygn. akt IV WKK (...) odmawiającego przyjęcia kasacji obrońcy od wyroku tego Sądu z dnia 16 września 2021 r., sygn. akt IV Ka (...),

na podstawie art. 530 § 3 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 29 grudnia 2021 r., sygn. akt IV WKK (...) Przewodnicząca V IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Ś. odmówiła przyjęcia kasacji obrońcy skazanego S. K. od wyroku tego Sądu z dnia 16 września 2021 r., sygn. akt IV Ka (...),

Zarządzenie to zaskarżył skazany działający osobiście podnosząc, że w sprawie i wniesionej kasacji powinny znaleźć zastosowanie przepisy art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. Podniósł, że nie uczestniczył w postępowaniu w sprawie, podczas gdy jego udział był obowiązkowy. Ponadto, w sprawie zawiadomienie składała osoba, która nie reprezentowała podmiotu rzekomo pokrzywdzonego. Zdaniem skarżącego zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa

powinien złożyć właściciel firmy „T.”, a nie osoby, które nie były świadkami zarzucanego skazanemu przestępstwa.

W związku z powyższym wydanie zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji było – wobec wskazanych przepisów – przedwczesne i skarżący wniósł o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie okazało się niezasadne.

Prezes sądu, do którego wniesiono kasację, w ramach dokonywanej kontroli warunków formalnych tej skargi, ma obowiązek zbadać, czy podniesione w niej zarzuty mieszczą się w katalogu podstaw kasacyjnych, a także czy skarżący podaje *in concreto* na czym polegały zarzucane uchybienia (zob. postanowienia SN z 25.09.2003 r., sygn. akt III KZ 39/03; z 29.04.1999 r., IV KZ, OSNKW 1999, nr 7-8, poz. 44, s. 43).

Prawidłowo w zaskarżonym zarządzeniu przyjęto, że kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, a ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej – między innymi – z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 2 i art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Bezspornie w niniejszej sprawie S. K. został – wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z 29 września 2020 r., sygn. akt II K (...), utrzymanym następnie w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Ś. z 16 września 2021 r., sygn. akt IV Ka (...) – skazany za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres roku tytułem próby. Taki układ procesowy powoduje, że kasacja tej strony postępowania byłaby – przy spełnieniu także dalszych wymogów formalnych – teoretycznie dopuszczalna tylko w razie podniesienia w niej zarzutów wskazujących na wystąpienie tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych w art. 439 k.p.k. Gdyby, obok zarzutów o takim charakterze, w nadzwyczajnym środku zaskarżenia podniesiono dodatkowo inne zarzuty, nie podlegają one rozpoznaniu

nawet wówczas, jeśli wskazywałyby na inne rażące naruszenie prawa (por. postanowienie SN z 11.12.2013 r., IV KK 402/13, OSNKW 2014/5, poz. 39).

Tymczasem w kasacji wywiedzionej w imieniu skazanego przez obrońcę nie podniesiono zarzutów wskazujących na wystąpienie którejkolwiek z bezwzględnych powodów odwoławczych, albowiem oparto ją wyłącznie na zarzutach rażącego naruszenia prawa procesowego, a to art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k. Uzupełnienie stawianych w kasacji zarzutów nie może mieć miejsca dopiero w postępowaniu zażaleniowym prowadzonym w ramach tzw. postępowania okołokasacyjnego. Na etapie przyjmowania kasacji wystąpienie ewentualnych bezwzględnych przyczyn odwoławczych nie jest brane pod uwagę z urzędu, co oznacza, że prezes sądu (przewodniczący wydziału, upoważniony sędzia) nie jest władny wyręczać stronę w zakresie odnajdywania ewentualnych uchybień, na które sam skarżący nie zwrócił uwagi.

W takim przypadku za trafną należy uznać decyzję o odmowie przyjęcia kasacji, albowiem jest ona niedopuszczalna z mocy wskazanych na wstępie przepisów ustawy procesowej, a ściślej – art. 523 § 2 k.p.k. i art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.

Z tego względu zaskarżone zarządzenie podlegało utrzymaniu w mocy.

Kierując się zaś dyspozycją art. 16 § 2 k.p.k. skazanemu należało wyjaśnić, że wzruszenie prawomocnego wyroku może teoretycznie nastąpić w wyniku tzw. kasacji nadzwyczajnej, którą – na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. władny jest wywieść Prokurator Generalny, a także Rzecznik Praw Obywatelskich. Kasacji pochodzącej od ww. podmiotów nie dotyczy bowiem ograniczenie omówione wcześniej. Ewentualne wniesienie kasacji w sprawie oskarżonego jest natomiast suwerenną decyzją tych podmiotów.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.